

עפ"ת 4418/09/12 - מדינת ישראל נגד אילן כהן

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 4418-09-12 מדינת ישראל נ' כהן

בפני כב' השופט הבכיר אמנון כהן

מדינת ישראל

המערערת:

ע"י ב"כ עו"ד יעל בלונדהיים

נגד

המשיב:

אילן כהן

ע"י ב"כ עו"ד יהונתן חי קיוול

פסק דין

פתח דבר

פסק הדין בערעור זה, היה אמור להינתן ביום 17.9.13. ברור לחלוטין, כי המשיב, אשר ידע כי הוא צפוי לעונש מאסר, לא התייצב לשמיעת פסק הדין וכתוצאה מכך נדחה מתן פסק הדין מעת לעת, עד אשר נאלצתי להתלות את ההליכים ביום 10.11.15, לאחר שהוצאתי נגד המשיב צו עיכוב יציאה מהארץ וצו מעצר כללי.

כאמור, התחמק המשיב בתואנות שונות מהתייצבות לדיון ומשמיעת פסק הדין, ומעת לעת גם המציא מסמכים רפואיים, לפיהם הוא אינו יכול להתייצב בבית המשפט בשל מצבו הרפואי, וכי אינו יוצא מביתו. לא נאמר באף אישור רפואי, כי המערער אינו יכול להתייצב בבית המשפט, אלא כי אינו מסוגל לעבוד. חלק מהאישורים הרפואיים עוררו תמיהה רבה.

אם המשיב לא יכול היה, כטענתו, להתייצב בבית המשפט, כיצד יכול היה להגיע לקופת חולים לקבל אישור רפואי, אלא אם כן, הוצאו אישורים רפואיים מבלי לבדוק את המערער וייתכן אף שנשלחו אליו בפקס.

לקראת אחד המועדים שנקבעו להקראת פסק הדין (ומועדים כאלה היו לפחות שישה), טען המערער, כי הוא אמור לעבור ניתוח בקע, אך בסופו של יום, המשיב לא עבר ניתוח כזה.

החמור מכל היה, כאשר המשטרה ביקשה לבצע צו הבאה בביתו של המשיב ואז התברר, כי המשיב נסע לאילת. לא למותר לציין, כי מדובר באותו משיב שטען שאינו יכול לצאת מביתו המרוחק דקות ספורות מבית המשפט, ואילו נסיעה לאילת, כידוע, אורכת כ-4 שעות.

לצערי, גם משטרת ישראל לא עשתה מלאכתה נאמנה, ולמרות האפשרויות שהיו לה לבצע את צו ההבאה, היא לא עשתה כן ותחת זאת התקשרה למשיב כדי ליידע אותו על צו ההבאה, שכן מיד לאחר מכן, הגיש ב"כ המשיב בקשה

לבטל את צו ההבאה, תוך הבטחה שהמשיב יתייצב לדיונים. למרות שצווי ההבאה לא בוטלו, המשטרה לא ביצעה אותם.

בשים לב לפרישתי מכס השיפוט, החלטתי כי אתן את פסק הדין בערעור גם בהיעדרו של המשיב, וחידשתי את צו המעצר הכללי. כמו כן, ביקשתי הסברים מהפרקליטות מה נעשה כדי לבצע את צו המעצר. וראה זה פלא, אתמול נמסר לי, כי המשיב נעצר ובהתאם לכך, הקדמתי את שמיעת פסק הדין להיום.

בטרם אכנס לגופו של הערעור, מומלץ, כי הפרקליטות תבדוק את התנהלותו של הרופא שמסר למשיב אישורים רפואיים.

ומכאן לערעור גופו

בפני ערעור על גזר דינו של בית המשפט לתעבורה (כב' השופט א' טננבוים), אשר הרשיע את המשיב על פי הודאתו בשתי עבירות של נהיגה בזמן פסילה, בשתי עבירות של נהיגה ללא רישיון נהיגה בתוקף מעל שנה, ובשתי עבירות של נהיגה ללא ביטוח.

בית המשפט קמא הטיל על המשיב, מאסר לתקופה של 6 חודשים, אך קבע, כי המאסר ירוצה בעבודות שירות ציבוריות.

למען שלימות התמונה נצטט את גזר דינו הקצר של בית המשפט קמא כדלקמן:

"שקלתי. עם כל ההבנה למצבו של הנאשם, הרי יש מינימום שממנו לא ניתן לחרוג. מפעיל המאסר ע"ת של 6 חודשים בתיק מספר 12894/08 שיבוצע בעבודות שירות".

המערערת טענה, כי שגה בית המשפט קמא בכך שהסתפק בהפעלת עונש המאסר על התנאי שהיה תלוי ועומד נגד המשיב, ושלמעשה לא הטיל עונש על המשיב בגין העבירות בכתב האישום בו הורשע.

המערערת המשיכה וטענה, כי העונש שהוטל בבית המשפט קמא מחטיא את מטרת הענישה, במיוחד על רקע העובדה, כי המשיב ביצע את העבירות במודעות מלאה תוך התעלמות בוטה מהוראות החוק.

בנוסף, כך נטען, שגה בית המשפט קמא בכך שלא פסל את רישיון הנהיגה של המשיב ולא התחשב בעברו המכביד.

בדיון שהתקיים בפניי, הסכים גם ב"כ המשיב "שגזר הדין למטה לא יכול לעמוד...אני חושב שגזר הדין, וזה

מתחבר להודעת התביעה שלוקה בהרבה מאוד פרטים, לדעתי חוטא לחובת ההנמקה, עד כדי כך שקשה לי לקרוא לזה גזר דין".

הנה כי כן, מדובר במקרה נדיר בו שני הצדדים מסכימים שגזר דינו של בית המשפט קמא אינו יכול לעמוד ודינו להתבטל.

ב"כ המערערת ביקשה, כאמור, שערכאת הערעור תקבל את הערעור ותחמיר בעונשו של המשיב ואילו ב"כ המשיב ביקש להחזיר את הדיון לבית המשפט קמא כדי לאפשר לבית המשפט קמא לנמק את גזר הדין.

סעיף 213 לחוק הסדר הדין פלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 קובע את סמכויות בית המשפט שלערעור ובהן הסמכות ליתן גזר דין אחר או כל החלטה אחרת שהערכאה הקודמת הייתה מוסמכת לתת.

אינני רואה מקום להחזיר את הדיון לבית המשפט קמא ולגרום לסחבת נוספת.

יצוין, כי הכרעת הדין ניתנה ביום 24.2.12 ולפיכך, לא חל תיקון 113 לחוק העונשין העוסק בהבניית שיקול הדעת בענישה.

למשיב הרשעות תעבורה מכבידות ובהן 8 הרשעות בגין עבירות של נהיגה ללא רישיון נהיגה.

במקרה דנן, הורשע המשיב על פי הודאתו, כי ביום 28.11.10 וכן ביום 29.12.10, נהג ברכב ביועדו שהינו תחת פסילה וכי נהיגתו אסורה. יתרה מזו, בגין העבירה מיום 28.11.10 נעצר המשיב ושוחרר בתנאים והנה בחלוף חודש ימים בלבד, שב המשיב לנהוג תוך שהוא מצפצף על הוראות החוק ומתברר, כי מאסר על תנאי שהיה תלוי ועומד נגדו לא הרתיעו.

למעשה, פקע רישיון הנהיגה של המשיב בשנת 1989 ומאז הוא שב ומבצע עבירות תעבורה.

למשיב גם עבר פלילי מכביד בגין עבירות סמים, אלימות, בעילה על ידי קבוצת אנשים, הדחה באיומים ובכוח ועוד והוא אף ריצה מאסרים בפועל, חלקם אף לתקופה ממושכת.

ב"כ המשיב ציין, כי המשיב הינו כבן 46 וכי הוא מטפל בילדיו של אחיו "**אשר נהרג בתאונה**" וכי יש להתחשב בהודאתו ובכך כי היה עצור 14 יום ולאחר מכן היה נתון ארבעה חודשים במעצר בית מלא.

המשיב הוכיח, כי חוקי התנועה אינם נר לרגליו וכי הוא מסכן את שלום הציבור ומבטא זלזול בצווים של בית המשפט. הוא הוכיח, כי לא ניתן להרחיק אותו מהכביש כל עוד הדבר תלוי ברצונו הטוב (ראה: רע"פ 6115/06 **מדינת ישראל נ' מוראד אבו לבן**, מיום 8.5.07).

יפים לעניין זה גם הדברים שנכתבו על ידי כב' השופט א' רובינשטיין ברע"פ 665/11 אבו עמאר נ' מדינת ישראל, מיום 24.1.11 כדלקמן:

"עבירות נהיגה בפסילה ללא ביטוח וללא רישיון, יש בהן לא רק דופי פלילי אלא אף מוסרי כפול: הסיכון המובהק לעוברי דרך (וגם לנוהג עצמו), וזו עיקר, וכן קשיים במימוש פיצויים בעקבות תאונות דרכים אם אלה יקרו חלילה בעת נהיגה כזאת, ראו למשל סעיפים 7 ו-12 לחוק הפיצויים לנפגעי תאונות דרכים, תשל"ה-1975, ומכל מקום הטלתם על קופת הציבור".

ברע"פ 2221/11 שאול הראל נ' מדינת ישראל, מיום 24.3.11, קבע כב' השופט א' רובינשטיין כדלקמן:

"במובן הרחב על בית משפט זה לשלוח מסר צלול וברור לפיו בעבירות מסוג זה, במיוחד כאשר למבקש עבר תעבורתי מכביד, ינקוט בית המשפט במדיניות ענישה מחמירה המשקפת את הסכנה הטמונה בהן לציבור הרכב".

מכאן עולה, כי דין הערעור להתקבל.

מאידך, כידוע, אין זו דרכה של ערכאת ערעור למצות את הדין בהליך זה.

אשר על כן, אני מטיל על המשיב מאסר לתקופה של שישה חודשים.

אני מפעיל את המאסר על תנאי למשך שישה חודשים שהיה תלוי ועומד נגד המשיב.

שלושה חודשים מתוך התנאי שהופעל ירוצו במצטבר ושלושה חודשים יחולו בחופף, כך שהמשיב ירצה סה"כ תשעה חודשי מאסר, החל מיום מעצרו (20.3.17), ובניכוי 14 ימי המעצר.

כמו כן, אני מטיל על המשיב מאסר על תנאי למשך 9 חודשים ואולם המשיב לא יישא בעונש זה אלא אם כן יעבור תוך תקופה של שנתיים מיום שחרורו על עבירה של נהיגה תחת פסילה ויורשע עליה.

כמו כן, אני פוסל את המשיב מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 24 חודשים.

ניתן היום, 21/3/17, כ"ג באדר תשע"ז, במעמד הצדדים.